

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 11

NOVEMBER 2015

**Vo svetle večnosti - Ružencové bratstvo - Dar odpustkov
Detský čin roka - Problém utečencov - Novinky u piaristov
Rozhovor s nemocničným kaplánom - Verím - P. Domínguez**

Pobožnosť k Sviatku všetkých svätých Cintorín Prievidza, 1. novembra 2015

Foto: Martina Humajová

Vo svetle večnosti

Občas sa zamýšľam nad tým, aké to asi bolo, keď otvorili ústa a začali kázať veľkí kazatelia, ktorých dnes uctievame ako svätých. Tak je tomu aj v prípade čítania kníh od sv. Alfoza Mária de Ligouri.

Sv. Alfonz je pre mňa kazateľ, na ktorého otázky a úvahy niet inej odpovede, ako len „áno“ alebo „nie“. Je tomu tak, lebo on sám mal v tom, čo „áno“ a čo „nie“, jasno. Žiadna „zlatá stredná cesta“ neexistuje. *„Vaše áno nech je áno a vaše nie nech je nie.“* (Jak 5,12) Tak je tomu aj v knihe s názvom *Príprava na smrť*, ktorú sv. Alfonz nadiktoval v roku 1758 a v roku 2012 vyšla v rámci edície Alfonziana pod názvom *Vo svetle večnosti*. Ponúkam Vám z nej tri citáty:

Sme na ceste

Preto ťa upozorňuje svätý Augustín: „Si iba hosť. Prechádzaš a pozeráš sa.“ Bol by blázon pútnik, ktorý by chcel prechádzajúc nejakým krajom vynaložiť všetok svoj majetok, aby si kúpil vilu alebo dom, ktorý by o pár dní musel opustiť. Preto myslí na to, hovorí svätec, že si na tomto svete len prechodne. Nelipni na tom, čo vidíš. Uváž, že všetko pomíne, a zadováž si dobrý dom, kde budeš môcť ostať navždy.

Večnosť je v našich rukách

Niet strednej cesty! Alebo budeš navždy kráľom v nebi, alebo navždy otrokom v pekle. Bud' budeš navždy blažený v mori šťastia, alebo navždy zúfalý v priepasti múk. Keď svätý Ján Zlatoústý uvažoval o boháčovi, ktorý sa pokladal za šťastného na tomto svete, pretože bol bohatý,

ale potom bol uvrhnutý do pekla, a o Lazárovi, ktorého pokladali za úbožiaka, pretože bol chudobný, ale nakoniec šťastný v nebi, zvolal: „Nešťastné šťastie, ktoré zavlieklo boháča do večného nešťastia! Ó, šťastné nešťastie, ktoré uviedlo úbožiaka do večného šťastia!“

Voľme správne

„Človek pôjde do svojho večného domova“ (Kaz 12,5). Kazateľ hovorí „pôjde“, aby naznačil, že každý ide tam, kam túži ísť. Neponesú ho, ale pôjde tam sám z vlastnej vôle. Je isté, že Boh chce spasť všetkých, ale nechce to urobiť násilu. Každému z nás ponúkol život a smrť; a to, čo si vyberieme, dostaneme. Podobne hovorí Jeremiáš: „Takto hovorí Pán: Hľa, predkladám vám cestu života a cestu smrti.“ (Jer 21,8)

Verím, že i toto číslo Bartolomeja prispeje k tomu, aby sme k večnosti smerovali tým správnym spôsobom.

Marián Husár, kaplán

Foto: Mária Melicherčíková

Ružencové bratstvo malo jubilejnú duchovnú obnovu

Božie kráľovstvo je medzi nami. Pod týmto názvom sa 16. a 17. októbra uskutočnila jubilejná 20. duchovná obnova ružencového bratstva. Tentoraz sa konala na netradičnom mieste - v piaristickom kostole v Prievidzi. Exercitátorom bol provinciál rehole piaristov páter Juraj Ďurnek SchP..

V štyroch prednáškach a dvoch homíliách páter Juraj názorne predstavil, ako vyzerá Božie kráľovstvo a ako sa oň máme pričiniť. Náročná a ťažká téma prinútila poslucháčov sa vážne zamyslieť nad vlastnou úlohou v živote i v Cirkvi. Dve z prednášok predniesla i sestra Timotea Šebňová FDC z prievidzského kláštora Dcér Božskej Lásky.

Základom duchovnej obnovy boli evanjeliá, kde ohlasovanie Božieho kráľovstva je podstatou Ježišovho poslania tu na zemi. „Božie kráľovstvo na zemi znamená návrat do pôvodného stavu pred prvým hriechom, keď Boh a človek mali medzi sebou úprimný vzťah lásky,“ zdôraznil počas prednášok páter Juraj. Sestra Timotea zas vysvetlila, ako vyzerá identita Božích detí: „Božie dieťa má Otca. Nemusí sa ničoho báť a v každej situácii sa na Otca môže spoľahnúť.“

Pre účastníkov, ktorí prejavili záujem, bol z duchovnej obnovy vyhotovený zvukový záznam.

Z myšlienok duchovnej obnovy

Ježiš svojou obetou na kríži obnovil vzťah k Otcovi, a tak sme sa stali Božími deťmi, synmi a dcérami. Ako Boží synovia a dcéry máme mať identitu Božích detí. Božie dieťa sa nemusí ničoho báť a vždy sa môže na Otca spoľahnúť. Nie tak sirotky. Tie si musia všetko zabezpečiť samy a spoľahnúť sa môžu jedine na seba.

Falošná identita sirôt

Falošná identita sirôt je trojaká: sirota chce, aby bola uznávaná od ľudí. Všetko robí preto, aby si ju ľudia vážili a uznávali. Inou

falošnou identitou je predstava, že majetok človeku zabezpečí všetko

potrebné, a preto sa ho snaží čo najviac rozmnožiť. Tretí spôsob konania sirotky je snaha vyniknúť v práci. Je to falošná predstava, že človek je tým, čo robí. Myslí si, že čím viac pracuje, tým sú jeho zásluhy väčšie.

Boží synovia a dcéry však vedia, že Otec ich miluje bez ohľadu nato, čo robia a čo dosiahli. Božia láska je neobmedzená a daná bez ohľadu na konanie človeka. Človek má pre Boha veľkú hodnotu, ktorá je daná Božím obrazom v ňom.

Žiaľ, aj mnohí ľudia v Cirkvi majú postoj sirotky. Myslia si, že sú niečoho hodní len vtedy, keď niečo robia. V starobe majú pocit, že sú zbytoční. Modlitba je však spôsobom, ktorým mnohí pomáhajú k presadzovaniu Božieho kráľovstva na zemi, na Slovensku i v Prievidzi. Modlitba posvätného ruženca v spojení s Božou Matkou privoláva veľké milosti na svet, Slovensko i naše mesto.

Základ Božieho kráľovstva

Základom Božieho kráľovstva sú vzťahy lásky v rodine i vo farskom spoločenstve. Pri vzťahu sa prejavmi lásky vytvára takzvané emočné konto, ktoré je potrebné pravidelne dopĺňať. Ako „vklady“ do emočného konta možno uviesť: pochopenie toho druhého (poznať jeho „jazyk lásky“), dodržiavanie sľubov a záväzkov, nezabúdať na malé pozornosti, byť férovým v rečiach, neohovárať, vedieť sa úprimne ospravedlniť pri zlyhaní. Takto sa správať však môže iba človek, ktorý si plne

vedomuje identitu Božieho dieťaťa a má zdravé sebavedomie.

Preto piliermi Božieho kráľovstva, ktoré budujeme v sebe, je uvedomenie si identity a život v spravodlivosti. Človek žije spravodlivo, keď koná v súlade s Božou vôľou. Ježiš počas celého svojho pozemského života konal spravodlivo: chorých uzdravoval, mŕtvych kriesil, zlých duchov vyhánal, a tak približoval Božie kráľovstvo ľuďom, aby spoznali lásku Otca. Aj my máme Ježiša nasledovať tak, ako to robila Božia Matka. Máme odháňať od seba zlých duchov už v štádiu myšlienky, aby nám neuškodili.

Modlitba pre nás nemá byť povinnosťou, ale právom. Nemáme robiť to, čo musíme, ale to, čo môžeme. Naše dobré skutky nie sú príčinou nášho ospravedlnenia, ale sú dôsledkom lásky Božích detí k Otcovi.

Spracoval: Konstantin Pogorielov

Modlitba pre nás nemá byť povinnosťou, ale právom.

Dar odpustkov

Začiatok novembra je časom, keď sa viac ako inokedy hovorí o odpustkoch. Náuka o nich je veľmi logická a bez nich by v našej viere niečo veľmi dôležité chýbalo.

Odpustky už na prvý pohľad súvisia s odpustením. O ňom sa v prvom rade hovorí v prípade hriechu a sviatosti zmierenia. Aj pri nich načierame z obrovského Božieho milosrdenstva.

Vina a trest

Každý skutok so sebou nesie okrem jeho vykonania aj úmysel a dôsledky. Podobne hriech okrem samotného skutku obsahuje aj vinu (tá súvisí s úmyslom) a trest (ten súvisí s dôsledkami). Odpustenie však ešte neznamená aj zahľadanie dôsledkov zlého skutku. Keď napríklad muž zavraždí iného muža, manželka zavraždeného to vrahovi síce odpustí, ale dôsledkom vraždy je to, že ostala bez muža, a to dokonca sama s tromi deťmi.

Trest za hriech a jeho odčinenie

Vo sviatosti zmierenia nám Boh odpúšťa vinu za každý, aj ten najväčší hriech. Z každého hriechu však zostáva (negatívny) dôsledok, za ktorý si zasluhujeme trest. Tento trest si musíme nejakým spôsobom odčiniť a o spôsobe odčinenia rozhoduje Boh (podobne ako o spôsobe vykonania trestu zločinca rozhoduje štát čiže zákonodarca). Odčinenie môže

nastat' tu na zemi (napríklad nejakou formou utrpenia) alebo v očistci.

Očistec

Do nebeskej blaženosti môžeme vstúpiť len úplne čistí. Ak nás však ťazia nejaké tresty za hriechy (už odpustené) a neodčinili sme si ich už tu na zemi, po smrti sa približujeme k dokonalosti lásky v očistci. Utrpenie, ktoré tu zosnulí zažívajú, je spôsobené tým, že vedia, že celkom isto budú zažívať Božiu prítomnosť, ale ešte nemôžu.

Časné a večné tresty

Tresty za hriechy môžu byť časné alebo večné a prakticky o nich rozhodujeme sami. Ľahkému hriechu zodpovedá trest (do)časný, ťažkému večný. Tento sa vlastne rovná večnému zatrateniu. Preto je nevyhnutné žiť v posväcujúcej milosti, a teda chrániť sa ťažkého hriechu. Podľa náuky Cirkvi tých, ktorí zomierajú v stave ťažkého hriechu, čaká večný trest, čiže zatratenie.

Odpustky úplné a čiastočné

Kristus dal Cirkvi moc zväzovať a rozväzovať. Takto môže nakladať aj s pokladom odpustkov - možností zmazania časných trestov. Ten, kto

Podmienky na získanie úplných odpustkov:

† predpísaný skutok **† sväté prijímanie v ten deň** **† byť v stave posväcujúcej milosti** **† modlitba na úmysel Svätého Otca.**

koná nejaký dobrý skutok, môže milosti zaň získané privlastniť buď sebe, alebo zomrelým. Za niektoré skutky nábožnosti Cirkev umožnila získať úplné odpustenie časných trestov (plnomocné odpustky) a okrem zvyčajných podmienok sa k nim požaduje odstránenie akejkoľvek náchylnosti aj k najmenšiemu hriechu.

Dušan Rončák, kaplán

Plnomocné odpustky v „dušičkovej oktáve“ (od 1. do 8. novembra) možno privlastniť len zomrelým.

Foto: Mária Melicherčíková

Z bohatej jesene tímu predmanželskej prípravy

Na Misijnú nedeľu 18. októbra sa tím lektorov Kurzov prípravy na manželstvo pod vedením kaplána Dušana Rončáka zúčastnil teambuildingu v Rajeckej Lesnej. Popoludní o 14:00 sa rodiny dopravili k jedinečnému skvostu - Slovenskému betlehemu, po pár chvíľach sa zas presunuli do Baziliky Narodenia Panny Márie, kde sa spoločne pomodlili ruženec. Ich kroky ďalej viedli na kalváriu.

V nasledujúcu sobotu 24. 10. sa v kňazskom seminári v Badíne konal seminár „Cesta k šťastnému manželstvu“ určený pre kňazov a spolupracovníkov, ktorí sa venujú príprave snúbencov. Z nášho tímu sa ho zúčastnili 3 laici a 1 kňaz. Vo vzájomných diskusiách si prehľadali poznatky v oblasti predmanželskej prípravy a hľadali nové podnety ku skvalitneniu samotných snúbeneckých kurzov.

Na sobotu 21. 11. je naplánované prvé stretnutie absolventov víkendových snúbeneckých kurzov. Bude sa konať v priestoroch piaristickej školy a sú naň pozvané všetky páry, ktoré absolvovali predmanželskú prípravu v našej farnosti. Pripravená je prednáška, osobné rozhovory a vzájomné zdieľania, sv. omša a malé agapé.

Matilda Turanská

Foto: Róberta Cibulová

Detský čin roka

Deti z piaristickej školy pomáhajú spolužiakovi Kubkovi s DMO

Piaristická škola počas tohto roka prispela svojim listom do súťaže Detský čin roka, ktorý má motivovať deti k tomu, aby robili dobré skutky. 15. ročník projektu sa koná pod záštitou prezidenta SR Andreja Kisku. Má sedem kategórií a v každej z nich je nominovaných šesť listov, za ktoré majú možnosť hlasovať deti, ale aj dospelí v online ankete na stránke www.detskycin.sk.

Za kolektív žiakov bývalej 4. B z piaristickej základnej školy napísala list ich triedna učiteľka Beata Jamrišková. Ich čin bol zaradený do kategórie „pomoc rovesníkom“.

„Pred štyrmi rokmi mali do našej školy prestúpiť trojičky. Jedno z tých detí malo mozgovú obrnu. Mamička s ním mala chodiť na vyučovanie. Prišiel deň ich príchodu do školy Za útluo maminou vošla drobná Janka, za ňou Danko - a vtom to prišlo. Za pomoci starého otca sa objavil i Kubko. Zoznámili sme sa. Rozplakala som sa, mamka tiež a Kubko so sestričkami bol prijatý na našu školu. A tu sa začína náš príbeh. Kubko nechodil sám. Keď sa niekam presúval, tak mu to najlepšie išlo po štyroch. Deti boli počas prvej prestávky asi prekvapené... Ale potom to začalo! (A pokračovalo ďalšieho tri a pol roka.) Predbiehanie sa v tom, kto bude Kubkovi pomáhať, kto bude Kub-

kovi vybalovať desiatu, kto ho nakrími, keď mal jogurt, kto mu nachystá knihu, kto bude držať zmrzku, aby sa mu podarilo úspešne lízať... Dievčatá ho častokrát zaviezli na toaletu bez toho, aby ma požiadali o pomoc, umyli mu ruky. A tie hry! Zabávali ho, aby to bolo jemu prirodzené, častokrát mu robievali „opičky“, len aby ho pobavili. Bola som v šoku a dojatá. Boli neuveriteľní.

Keď Kubko prišiel z inej školy, nepísal, čítal slabučko. Mal prepadnúť a odporúčali ho na špeciálnu školu. Pokúsili sme sa o iný systém a zabral. A čo s tým má spoločné hrdinský čin detí zo 4.B? Každý jeden Kubkov úspech, keď aj nepatrný, až doteraz odmieňali potleskom, ba priam ováciami. Bol to preňho hnací motor - popri jeho neuveriteľnej snahe učiť sa.

Dievčatá majú v sebe asi prirodzený materinský cit, tak to som ešte brala. Ale keď som počas tých štyroch rokov sledovala chlapcov, ako ani im Kubko nie je ľahostajný, ako sú mu vždy oporou... (A pritom mali 7, 8, 9 rokov.)

Kubko potreboval špeciálnu lavicu. Polohovateľnú. Keď k nám prišiel, mal len takú starú, s vyrobenou drevenou zarážkou, aby mu nepadali veci. Lavica, ktorú potreboval, však bola príliš drahá. A tak sme si s deťmi povedali, že s tým niečo musíme urobiť. Zorga-

nizovali sme benefičnú zbierku. Vyzbierali sme 400 Eur. Vyšlo z nej nielen na lavicu, ale aj na špeciálnu stoličku, čo má pre neho - vzhľadom na to, že väčšinu dňa presedí - veľký význam.

Vždy mám slzy v očiach, keď ho vezmeme do telocvične. Všetci sú okolo neho. Ako ochranka. Sú úžasní! Aj Kubo, aj oni. Sú to priateľské a dobré deti s veľkým srdcom.

Tento rok sme sa rozlúčili, idú do pia-

teho ročníka. Ale ja viem, že ich pomoc bude pokračovať. Som si istá. Moji štvrtáci už nie sú JA, ale krásne MY!"

Okrem Piaristickej základnej školy F. Hanáka v Prievidzi bola do súťaže z Prievidze zaradená i ZŠ Malonecpalská, ktorá súťaží v kategórii „pomoc prírode“ a ZŠ Energetikov v kategórii „dobrý nápad“.

-red-

Každý dobrý skutok je veľký čin. Deti to vedia a menia tak svet k lepšiemu.

Neistoty života

V kinosále nás sedelo len päť, hoci Obchodný dom Korzo horúčkovo šuchotal ako mravenisko uprostred leta. Pátra Antónia som si nechcela nechať ujsť - veď tých pár stretnutí s ním bolo zázračných.

Dokumentárny film o saleziánovi pátrovi **Antonovi Srholcovi** má čosi neuchopiteľné navyiac oproti akčným kasovým trhákom. Našla som v tom tragikom a zároveň krásnom životnom príbehu otca Antónia mnohé pre mňa kľúčové odpovede.

Jedna za všetky - naše každodenné neistoty, ktoré nás tak často trápia, desia; neistoty, ktoré by sme chceli nekompromisne vylúčiť z nášho života, sú prepotrebné. Prepotrebné z jedného dôležitého dôvodu: aby sme v tých búrlivých neistotách sveta a života hľadali a napokon našli pokoj. Aby sme

Foto: Mária Melicherčíková

spoznali pravdu života - Božej istoty.

Naše „isté“ úspechy, slová obdivu okolia, pochvaly, sú napokon pominuteľný prach a dym. Pokorná duša počuje to, čo je za slovom. V tichej samote Bytia. Tak aj v opustenosti väzenia zakúšame vyslobodenie - slobodu. (Väzenie, to nie sú iba cely, ale naše egoistické a často nepochopiteľné povrchné konanie, ktoré je

v rozpore s tým, čo ako veriaci deklaruujeme v živote, vo viere.)

Otec Antónia, z úprimného srdca ďakujem.

Veronika Hoffmanová

Problém utečencov je morálnou výzvou

Utečenec sa definuje ako človek, ktorý nedobrovoľne odišiel z krajiny, v ktorej žil, pretože bol prenasledovaný, alebo je v krajine zlá politická situácia a vojna.

Na rozdiel od emigranta, ktorý odchádza za víziou lepšieho života, utečenec opúšťa svoju krajinu preto, že je v ohrození života. Ani každý žiadateľ o azyl nie je utečenec. Utečenecký status teda možno ľahko určiť pomocou poznania situácie krajiny, z ktorej pochádza. Na určenie situácie prisťahovalca slúži azyl

lová procedúra štátu, ktorý má aj prosťriedky a rôzne kapacity na to, aby odlišil utečencov od iných prisťahoval-

cov, a tiež aby rozhodol, či prisťahovalcom umožní pobyt na svojom území. Toto sú práva i povinnosti suverénnych štátov.

Na výzvu pápeža treba reagovať

Hoci súčasná imigračná kríza v Európe vedie k vášnivým politickým rozhovorom o spôsobe výkonu týchto činností, ako kresťania - katolíci sa musíme sústrediť najmä na evanjeliové výzvy súčasnej situácie, ktoré zhmotnila aj výzva pápeža Františka, aby každá farnosť prijala jednu utečeneckú rodinu. O to viac, že práve v rozvíjaní kresťanského postoja spočíva i možné riešenie imigračnej krízy.

Politické riešenia sú síce nevyhnutné, ale nie postačujúce. Dokazuje to aj fakt, že súčasné politické debaty sa točia okolo typických inšti-

tucionálnych riešení: vojenské posilnenie hraníc vrátane registrácie imigrantov a ich kvótové prerozdelenie do jednotlivých krajín.

Aj keď poriadok na hraniciach mal byť od začiatku samozrejmosťou a kvóty môžu do budúcnosti spôsobiť ďalšie problémy, ani jeden z týchto nástrojov nerieši samotný problém utečencov.

Rozptýlenie utečeneckých rodín do farností by umožnilo adresnejšiu pomoc lokálneho spoločenstva konkrétnym utečencom bez toho, aby to významne zvýšilo počet uchádzačov o prácu v lokalite či fungovanie hospodárstva.

Tým pre nich momentálne nie je ani nastolenie mieru v ich krajine, ale zabezpečenie základ-

ných životných potrieb a ochrana ich ľudskej dôstojnosti.

Preto je pápežova výzva veľmi dobrou a dôležitou radou. Jednak pripomína, že evanjelium jednoznačne a bez podmieňovania žiada pomôcť potrebujúcemu. Na druhej strane táto výzva ukazuje cestu k účinnej pomoci. Prijatie utečeneckej rodiny (prípadne rodín) do farnosti totiž pomôže vyhnúť sa mnohým problémom. Tie sú často dôsledkom sústredenia migrantov v táboroch či štvrtiach, kde sú spoločensky izolovaní, ponechaní v chudobe a bez východiskovej situácii. Ľudské dejiny pritom ukazujú, že rozvoj najčastejšie sprevádzal obdobia vzájomných kultúrnych kontaktov, a nie ich obmedzovania na základe pocitov nadradenosti a podradnosti.

Utečenci nemusia byť ekonomickým problémom

V súvislosti s prisťahovalcami sa často prejavuje strach z ekonomickej záťaže, ktorú môžu - najmä spočiatku - predstavovať pre prijímajúcu krajinu. Rozptýlenie utečeneckých rodín do farností by však umožnilo adresnejšiu pomoc lokálneho spoločenstva konkrétnym utečencom bez toho, aby to významne zvýšilo počet uchádzačov o prácu v lokalite či fungovanie hospodárstva.

Dlhodobá medzinárodná skúsenosť ukazuje, že z ekonomického hľadiska môžu byť prisťahovalci rovnako záťažou (ak sú početne koncentrovaní v ekonomicky problémových lokalitách), ako aj prínosom (keď rozvíjajú vlastné podnikanie, prinášajú nové tovary a služby, prijímajú nižšie platené, neobsadené pracovné miesta, dopĺňajú pracovnú silu v starnúcich

populáciách a podobne).

Keď zohľadníme, že slovenskí dobrovoľníci poukazujú na dobré zdravie i vzdelanostnú úroveň utečencov, s ktorými pracovali v Maďarsku, ukáže sa, že rozhodnutie o prijatí utečencov je predovšetkým morálnou výzvou.

Niektoré slovenské farnosti už na túto výzvu reagovali. Uskutočnili stretnutia, kde sa farníci podľa vlastných možností ponúkli poskytnúť pomoc: od ponuky zamestnania, cez právnu a inú odbornú pomoc, cez zabezpečenie rôzne vysokej finančnej podpory až po vytvorenie pravidelných spoločenských kontaktov.

Pretože prijatie utečeneckej rodiny si vyžaduje úplné prijatie trpiacich ľudí do miestnej komunity.

Text: Mária Suríková

Foto: Mária Melicherčíková

Novinky z piaristickej školy

Biela pastelka

Aj v tomto školskom roku sa naša škola rozhodla zapojiť do verejnej zbierky „Biela pastelka“. Každoročne ju organizuje Únia nevidiacich a slabozrakých Slovesna. Tento rok prebehol už 14. ročník akcie, ktorá je zameraná na pomoc ľuďom s ťažkým zrakovým postihnutím. Štyri dvojice v bielych tričkách s logom zbierky rozdávali plagáty a informácie o význame zbierky a za dobrovoľný príspevok aj biele spiniky ako symbol akcie. Spolu vyzbierali 172,05 €, ktoré budú použité pre ľudí so zrakovým postihnutím.

Roztancovali sme námestie

V piatok 2. októbra 2015 sa prievádzské Námestie slobody zaplnilo mladými ľuďmi z viacerých škôl a organizácií, aby sa zúčastnili prezentácie stredných škôl pod názvom Deň s mládežou. Na tomto podujatí sme nemohli chýbať.

Naš program na javisku odštartovala víťazka medzinárodného kola súťaže Spievam po francúzsky Viktória Granečová z 2. G, ktorá zaspievala dve francúzske piesne a pridala aj jednu slovenskú. Takmer profesionálnym výkonom sa predviedli aj Tomáš Jamriško a Martin Nemček z kvinty. Zatancovali zaujímavý duet na motívy piesne Zuzulienka, čím si celkom získali divákov. Tomáš prekvapil aj nečakaným predvedením úderov bičom.

Naším finále však bol spoločný indiánsky tanec, do ktorého sa Ad'ke Richtárechovej a Katke Šimkovičovej z 1. G podarilo takmer všetkých mladých na námestí. Atmosféra bola plná radosti a energie, čo ocenili aj organizátori.

Anglický lektor u nás

Počas mesiacov október a november sa môžu všetci žiaci našej školy tešiť z netradičných hodín anglického jazyka. Ich novým učiteľom je raz týždenne anglický lektor David Schofield. Ako nám David o sebe prezradil, pochádza z Liverpoolu, ale už niekoľko rokov žije a pôsobí na Slovensku v Jazykovej škole Sidas so sídlom v Košiciach. Na úvod sa v každej triede predstavil a hrovou formou vyzval aj žiakov k tomu, aby o sebe čo-to prezradili. Žiakom aj študentom sa hodiny s lektorom hneď zapáčili a keďže David si program určuje sám, každá hodina je pre nich novým prekvapením.

Zber papiera

V dňoch 5. - 12. októbra sa konal na našej škole zber papiera. Bolo milé sledovať celé triedne kolektívy, ako čakajú vo vestibule školy každý deň na „karičku“, aby mohli po meste zháňať starý papier. Už počas druhého dňa zberu bol zaplnený prvý kontajner, vo štvrtok druhý a potom musel prísť nečakane aj tretí. Z nazbieraného množstva papiera je zjavné, že žiakom a tiež ich rodičom vôbec nie je ľahostajná ochrana životného prostredia.

Pripravila: Elena Blašková

Hor sa do hlbín!

Spoločenstvo Piar už tradične usporadúva pre svojich členov spoločnú chatu. Tento rok sa takto mladí stretli po štvrtýkrát. Spoločne, v termíne od 9. do 11. októbra, zamierili do Hlbokého neďaleko Prievidze.

Názov miesta, kde sa konala chata, bol naozaj príznačný a korešpondoval aj s tohoročnou témou - Hlboko v Otcovom objatí. Počas troch dní si mladí vypočuli niekoľko prednášok o dobrote Boha Otca, Jeho milosrdnom srdci, o možnosti vždy sa vrátiť do Otcovho láskavého objatia, no zároveň aj o potrebe odpustiť druhým, o kráčaní v Duchu Svätom alebo o budovaní kvalitných vzťahov. Jednotlivé prednášky boli popretkávané modlitbou chvál, rovnako ako aj časom na spoveď alebo osobné rozhovory.

Keďže jednou z najdôležitejších hodnôt v Spoločenstve Piar sú vzájomné vzťahy, okrem modlitieb a vyučovaní obsahoval program aj zábavné a team buildingové aktivity. Nechýbali športy, súťaže, humorový program, ba dokonca ani nočná hra. Práve tá bola zameraná na budovanie jednoty, keďže jednotlivé skupiny museli spoločnými silami vyriešiť niekoľko úloh, aby úspešne zdolali cestu lesom.

Michaela Maličká, jedna z takmer 120 účastníkov podujatia, zhodnotila: „Táto chata bola pre mňa naozaj dôležitým časom prežitým v spoločenstve s Bohom uprostred kruhu mojich priateľov. Už sa teším na budúci rok!“

Text: Zuzana Marošiová,
Foto: Lucia Turčanová

Vzácná spoločná sv. omša s tromi kňazmi

Modlitbový večer - modlitba chvál

Športové popoludnie, rugby tím

Po čom muži a ženy túžia

Ak existujú nejaké oblasti, v ktorých sme manipulovaní, patrí medzi ne určite výber partnera/partnerky. Sme vtlačaní do povrchnosti. Existuje skutočne silný tlak ovplyvniť naše požiadavky na výber partnerky/partnera a vzbudiť v nás nereálne očakávania.

Slovko o tom, po čom praví muži a pravé ženy túžia, padlo aj na víkendovom stretnutí Spoločenstva Piar v Hlbokom. Krátky úryvok z prednášky Petry a Štefana Murárikových je práve pred Vami. V dnešnom čísle sa budeme venovať tomu, po akom mužovi túži pravá žena.

Po akom mužovi túži pravá žena?

Muž, ktorý je silný

V mužoch je ukrytá obrovská sila. Nie je to však len sila fyzická. Je to sila tiahnuť, tvoriť, usmerniť, viesť, chrániť.

Muži disponujú obrovskou silou mysle, srdca a ducha. Je to sila muža, ktorý vie, čomu verí a stojí pevne na tom, čo je správne. Sila v rozpoznaní správneho od nesprávneho, lepšieho od dobrého, sila stáť za tým, pre čo sa rozhodnú. Sila priznať si chybu a investovať do vzťahu seba. V týchto časoch kompromisu hľadá žena muža, ktorý je dostatočne silný na to, aby sa držal svojich hodnôt, presvedčenia a sľubu, ktorý jej zloží.

Sila vybrúseného mužského charakteru láme do kolien a budí hlboké uznanie. Túto silu je potrebné v sebe objaviť. Muž, ktorý objaví túto silu v sebe, už viac nebude patriť medzi priemerných mužov, nad ktorými ženy pohŕdavo mávajú rukou. Vynesenie tejto sily na povrch vyžaduje prácu na sebe, tréning v sebaovládaní, obetovaní sa a v miernosti. Prejavuje sa tiež pre-

beraním zodpovednosti za malé veci, aby bol muž pripravený na prebratie zodpovednosti za veci veľké. Takto vnímaná sila muža ženy skutočne uchvacuje.

Muž, ktorý je bojovný

Muž musí byť bojovník. Možno sa na prvý pohľad zdá, že ženy hľadajú milého, nežného a romantického muža - takého, akého predstavujú filmy a telenovely.

Ženu skutočne osloví nežný, milý muž, no ak má byť s mužom šťastná, muž musí byť jej ochrancom a bojovníkom, ktorý neustále bojuje o jej srdce a pozýva ju do dobrodružstva.

Tento rozprávkový princíp, akokoľvek nemoderne znejúci, je hlboko zakorenený v očakávaniach a túžbach žien.

Bojovnosť predpokladá iniciatívu. Moderný trend aktívnych a iniciatívnych žien v otázke začatia vzťahu nie je nevyhovujúci preto, že ide o porušenie nejakého tradičného a zastaraného pravidla, ktoré hovorí, že muž má osloviť ženu ako prvý,

ale preto, lebo nenecháva mužovi priestor, aby sa iniciatívne a slobodne rozhodol. Len muž, ktorý je presvedčený a pevný vo svojom rozhodnutí, je schopný nielen iniciatívneho konania, ale i vytrvania na ceste, na ktorú sa podujal.

Muž, ktorý je čistý

Žijeme v spoločnosti, ktorá tvrdí, že ženy nemajú kontrolu nad svojimi emóciami a muži nemajú kontrolu nad svojimi pudmi. Je však mylné nazdávať sa, že muži prepadajú do žiadostivosti, podvádžania v myšlienkach či priamo do cudzoložstva, pretože je to pre nich prirodzené.

Pre ženu nie je nič odpudzujúcejšie ako muž, ktorý je vulgárny a dvojzmyselný. Svojím správaním totiž podáva jasnú správu: „Neviem

sa kontrolovať! Mám problém, ktorý nezvládam!“

Naopak, nie je nič prítiažlivejšie ako muž, ktorý je čistý. Čistý muž je taký, ktorý vie, že je dynamický a vášnivý a vie, že v správnom čase sa bude môcť ako taký prejaviť. Dovtedy však brzdí, pretože tiež vie, že by mohol ublížiť sebe i iným.

Pravá mužnosť spočíva v tom, keď má muž dostatok úcty k žene svojho života a dokáže hovoriť nie pokušeniu. Pravá mužnosť žiari z muža, ktorý pozná svoje citlivé miesta a snaží sa ich chrániť pred zneužitím.

Pripravila: -ak-

(V budúcom čísle prinesieme pokračovanie prednášky - po akej žene túži správny muž.)

Svadobný deň Murárikovcov

Dnes na slovíčko s Petrom Ondříkom, nemocničným kaplánom v Bojniciach

Je potrebné deň čo deň žiť s Kristom

Od júla 2014 pôsobí ako kaplán v Bojniciach a duchovný správca v bojnickej nemocnici. Peter Ondřík (34) pochádza z Turčianskych Teplic. Po štúdiu na gymnáziu v rodnom meste vyštudoval odbor biotechnológie na Univerzite svätého Cyrila a Metoda v Trnave. Až potom sa prihlásil do kňazského seminára v Badíne. Po vysvätení za kňaza ako kaplán pôsobil jeden rok v Detve a tri roky v Žarnovici.

• Po štyroch rokoch kaplánskeho pôsobenia v bežných mestských farnostiach ste prišli pôsobiť do bojnickej nemocnice. Očakávali ste, že si vás niekedy vyberú na takúto službu? Bola to pre vás veľká zmena?

Túto službu som neočakával, zmena je to vždy veľká, pretože je to iná pastoračia ako iba vo farnosti. Avšak ja nie som iba nemocničný kaplán, ale aj kaplán pre farnosť Bojnica, takže kontakt s farskou pastoraáciou som nestratil. Nemocničná služba je najviac náročná v tom, že musím byť stále v pohotovosti ísť ku chorým.

• Prievádzania, ktorí nechodia do bojnickej nemocnice často, niekedy ani nevedia, že v nej pôsobí kňaz. S čím sa na vás môžu obrátiť, ak sa tam zrazu oni alebo ich príbuzní ocitnú?

Môžu sa na mňa obrátiť, ak chcú nejaké duchovné služby, ako napríklad svätú spoveď, rozhovor, pomazanie chorých alebo chcú prijať Eucharistiu.

• V nemocnici je aj Kaplnka sv. Pátra Pia, v ktorej sa pravidelne slúžia sväté omše. Kedy bývajú? Kedy na nich môžu naši čitatelia načerpať - či už ako pacienti, alebo ako tí, ktorí niekoho prídu navštíviť?

Sväté omše bývajú v každý utorok a štvrtok o 16:00 a v nedeľu o 10:00. Vo štvrtok po svätej omši je aj polhodinová adorácia. Tu by som však chcel

upozorniť, že od nového roka už svätá omša v utorok bývať nebude.

• Témou novembrového čísla Bartolomeja je večnosť. Pri práci nemocničného kaplána sa iste častejšie stretávate s utrpením, ale i s lúčením sa s pozemským svetom. Vnímajte ich po viac ako roku tejto služby inak ako predtým?

Stále sa ich snažím vnímať podľa slov Pána Ježiša, že nikdy nevieme dňa ani hodiny, preto je potrebné deň čo deň žiť s Kristom a upriamovať nášho srdca a modliť sa za to, aby sme vedeli prijať z Božej ruky všetko, aj utrpenie.

• Je obdobie Dušičiek. Udialo sa niekedy vo vašom živote počas týchto jesenných sviatkov niečo, na čo si zvlášť spomínate?

Nespomínam si na nič zvláštne. Dôležité je v tomto období pamätať v modlitbách na zosnulých.

• Na Sviatok všetkých svätých si spomíname na svätcov známych i neznámych. Ktorí sú vaši obľúbení spomedzi tých známych a prečo?

Svätý Ján Pavol II. Pretože bol veľký mariánsky ctiteľ, ktorý ukázal svetu potrebu milovať Pannu Máriu. A aj svätý Anton Paduánsky, pre jeho jednoduchosť a tiež lásku k Panne Márii.

Za rozhovor ďakuje Alojz Vlčko

Oznamy z charity

Pod'akovanie za dotáciu
Charita - dom sv. Vincenta vyslovuje úprimné pod'akovanie mestu Prievidza za podporu prevádzky nízkoprahového denného centra v roku 2015 dotáciou z rozpočtu mesta vo výške 7 000 €. V mene všetkých, ktorým sme aj vďaka tejto podpore mohli pomáhať, vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať a požehnaj.

Zbierka potravín
Od 16. do 21. novembra 2015 sa bude konať zbierka potravín s Nadáciou Tesco. Charita - dom sv. Vincenta hľadá dobrovoľníkov, ktorí budú v pracovné dni od 15.00 do 21.00 a v sobotu od 8.00 do 18.00 prijímať potravinové a finančné dary v hypermarkete Tesco v Prievidzi. Ak chcete pomôcť, prihláste sa u Alojza Vlčka - 0902 202 898, alebo alozj.vlcko@gmail.com. Zároveň pozývame všetkých ľudí dobrej vôle, aby túto zbierku podporili aj nákupom potravín, alebo

finančným príspevkom od 16. do 21. novembra 2015 v hypermarkete Tesco. Inštrukcie budú poskytovať dobrovoľníci pri vstupe do obchodu.

Benefičný koncert
Spoločenstvo Piar a Piaristická spojená škola F. Hanáka pozývajú na Vianočný benefičný koncert pod záštitou primátorky mesta Prievidza Kataríny Macháčkovej. Koncert sa koná v Kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi (piaristi) vo štvrtok 17. decembra 2015 o 16:00. Výťažok z dobrovoľného vstupného bude venovaný na podporu Charity - domu sv. Vincenta v Prievidzi.

Darovanie obnoseného šatstva
Núdznych je možné podporiť aj darovaním obnoseného šatstva. V chladných dňoch sú potrebné najmä pánske odevy - nohavice, bundy, svetre, ponožky a spodná bielizeň. Veľmi vítané sú aj hygienické potreby, zachovalá obuv, príbor, uteráky a posteľná bielizeň. Materiálne dary môžu darcovia priniesť v pracovných dňoch v čase od 8:00 do 12:00 do novej budovy charity na Košovskej ceste 19. Ak darcovi tento termín nevyhovuje, treba si dohodnúť čas odovzdania individuálne na čísle 0905 951 854.

Alojz Vlčko

Verím...

v dobrý koniec (a nový začiatok)

Ako je to v prípade našej kresťansko-katolíckej viery v súvislosti s poslednými vecami? Je v tomto smere naša viera zastaraná a v dnešnej dobre „pozadu“, alebo, práve naopak, sa to, v čo veríme, dnes ukazuje zmysluplnejšie než kedykoľvek predtým?

Spomenuté otázky nie sú jediné, s ktorými sa konfrontuje veriaci človek súčasnosti napríklad v týchto novembrových dňoch. Odpovedať sa na ne nedá jednoducho, najmä pre mimoriadnu obsiahlosť a hĺbku problematiky.

O posledných veciach

Koncom života človeka i koncom sveta sa zaoberá časť teológie, ktorú nazývame eschatológia. Je to - doslovne - náuka o posledných veciach. Pod týmto pojmom sa rozumie záver života človeka, smrť a to, čo je po nej.

Rozdiel medzi eschatológiou v kresťanstve a v iných náboženstvách a filozofiách je najmä ten, že naša viera ponúka víziu nádeje a života, a nie bezzmyselného konca či nikdy nekončiaceho kolobehu. V historickom pohľade sa tak odlišuje napríklad od starých náboženstiev, v ktorých všetci zosnulí odchádzali do podsvetia, ríše temna, z ktorej nebolo návratu a pred ktorou nebolo úniku. V pohľade súčasnej doby zas ponúka aj pre život na zemi, v ktorého okolnostiach sa človek konfrontuje s nebývalými problémami, zmysel a východisko.

Verím v život večný...

Koncept života po smrti bol v ľudstve prítomný od počiatku. Rozdiel bol len

v tom, ako ho jednotlivé civilizačné okruhy vnímali. Niektoré náboženské či filozofické systémy skončili pri tom, že po smrti človek síce nejakým spôsobom neprestáva jestvovať, končí však tam, kde nie je ani dobre, ani zle, kde proste nie je nijako.

Iné náboženstvá, a to osobitne kresťanstvo, hovoria, že človek si časom svojho pozemského života „zarába“ na život vo večnosti - a aký bol jeho život tu na zemi, taký bude aj jeho život v nebi. Ak si teda človek zaslúžil odmenu, pôjde - ľudovo povedané - do neba, do večnej blaženosti, ak trest, pôjde do pekla, do večného zatratenia.

Vďaka Božiemu spásnemu plánu a jeho nekonečnému milosrdenstvu Cirkev posunula tento dvojčlenný koncept (nebo a peklo) ďalej a vybadala v slovách Božieho Syna jestvovanie akejsi „predsiene neba“. Toto miesto alebo (oveľa priliehavejšie nazvané) tento stav nazývame očistec. Zosnulí z očistca majú už nebo isté, musia však dosiahnuť tú dokonalosť lásky, aby mohli vstúpiť do plnej prítomnosti Boha. To, či zosnulý dosiahne nebo hneď, alebo vstúpi „do čakárne“ v očistci, alebo nebo nedosiahne nikdy, pretože bude večne zatratený, sa dozvie v konfrontácii vlastného života s pravdou podľa Božej vôle pri osobnom súde po smrti.

... v spoločenstvo svätých...

Rozdelenie záhrobného života na stav v nebi, v očistci a pekle úzko súvisí aj s ponímaním Cirkvi. Do tej totiž nepatria len tí, ktorí žijú svoj pozemský život, ale aj všetci tí, ktorí Boha v živote neodmietli, hoci už zosnuli. Takto svätí - ako sa nazývali kresťania v prvotnej Cirkvi a ako ich mnoho ráz oslovuje v listoch aj svätý Pavol - tvoria tri spoločenstvá Cirkvi. Najprv Cirkev oslávenú v nebi, teda tam, kde všetci smerujeme; to sú tí, ktorí už dosiahli plnosť Božej prítomnosti a dokonalosť lásky. Potom Cirkev trpiacu, ktorú tvoria tí, ktorí už umreli a síce majú nebo isté, ale sa ešte očisťujú pre dokonalosť lásky a trpia tým, že Boha ešte uvidieť nemôžu. A napokon je tu spoločenstvo Cirkvi putujúcej, ktorá je viditeľnou stránkou Božieho kráľovstva a ktorá sa usiluje dôjsť po skončení pozemského života do vlasti nebeskej.

Viera v spoločenstvo svätých sa takto nejaví len ako viera v možnosť reálneho dosiahnutia nebeskej blaženosti, ale aj ako viera v trojjestvujúcu Cirkev ako spoločenstvo svätých, tých, ktorí sú Boží, ktorí Boha milujú a k Bohu smerujú.

... i vo vzkriesenie tela

Učenie o blaženom živote po smrti je krásne a človeka naplňa nádejou a zmyslom. Boh však v tomto úsilí v šťastie človeka ide ďalej a chce, aby sme šťastie, ktoré sme mnoho-

krát zažívali v pozemskom živote, ešte plnšie a intenzívnejšie zakúsili po jeho skončení, a to so všetkým, čo k týmto zemským radostiam patrilo. Ak menujeme tieto radosti, nemôžeme obísť ľudské telo, a preto Boh sľubuje, že ho raz vzkriesi a všetci - tak ako Boží Syn sám - napokon vstaneme z mŕtvych. Takto Boh dáva jedinečnú a nesmiernu hodnotu nielen ľudskej duši, ale človeku ako takému. Táto viera, viera vo vzkriesenie tela, je prítomná iba v kresťanstve a iba kresťanstvo ponúka pohľad na človeka ako celok.

Človek sa vecami okolo smrti a toho, čo je po nej, zaoberal od svojich počiatkov. Kresťanská eschatológia, hoci v rovnakej podobe pretrváva stáročia, je aktuálna osobitne dnes, keď človek stráca zmysel všetkého. Náuka Cirkvi v ponuke Božieho pohľadu ukazuje krásu relatívnosti pozemskej časnosti i krásu očakávaní večných vecí.

Dušan Rončák, kaplán

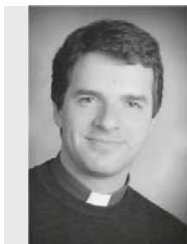
Foto: Silvia Kobelová

Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nezarmucovali ako ostatní, čo nemajú nádej. Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh aj tých, čo zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním. (1 Sol 4, 13-14)

Ak si ma Pán chce vziať, nech si ma vezme

(Pablo Domínguez)

Keď v utorok večer 10. februára 2009 zazvonil španielsky kňaz Pablo Domínguez na brány kláštora sestier cisterciánok v Tulebras, aby tu v nasledujúce dni dával duchovné cvičenia, otvorili mu dvere sestry plné očakávaní. Už sa s nimi raz letmo stretol, tentoraz prichádzal na dlhšie. Nik netušil, že sa odohrávajú posledné dni jeho života na zemi.

Pablo Domínguez bol kňaz plný života. Mal 42 rokov, vysoké vzdelanie v oblasti filozofie, no zároveň hlbokú ľudskosť, radosť zo života a zápal pre Pána. Aj duchovné cvičenia začal prednesením témy s príznačným názvom - Objaviť Boha je úchvatné.

„Od prvej spoločnej chvíle vytvoril s našou komunitou veľmi silné puto. Všetkých nás ohúrila jeho schopnosť komunikovať,“ hovorí jedna zo sestier kláštora, sestra Pilar. „Hovoril zábavne a jednoducho, vedel sa prispôbiť poslucháčom. Jeho cieľom však nebolo urobiť dojem, ale zvestovať Krista.“

Téma smrti trochu inak

Pablo sa počas duchovných cvičení zaoberal rôznymi témami - objavovaním Boha, pokúšením, vykúpením. „Obzvlášť sme sa však nasmiali, keď hovoril o smrti,“ spomína sestra Pilar. „Niektoré sestry boli prekvapené, pretože ešte nikdy nikoho nepočuli hovoriť o smrti takým spôsobom. Tiež nás povzbudzoval, aby sme túžili po tom, čo príde po nej - po večnom živote, po Bohu.“

Podľa Pabla je smrť bránou a čo je skutočne dôležité, to je to, čo sa za ňou nachádza - večný život. „Niekedý myslíme na smrť až príliš, bez toho, aby sme si všimli, čo je za smrťou,

a teda čo skutočne smrť znamená. Rád by som vám preto teraz ukázal niekoľko hľadísk, ktoré nám umožnia dívať sa na smrť ako na niečo priateľské, teda uvažovať o nej ako o sestríčke smrti, pretože kto je priateľ, prináša nám niečo dobré.“ A tak Pablo predostrel rehoľným sestrám niekoľko obrazov.

Nebudeme žiť večne

To, že sa budeme pozerat' na život z pohľadu smrti, nám veľmi pomôže. Niekedý žijeme tak, ako keby sme mali žiť večne. Všetko však raz pominie. Preto by sme si mali ujasniť, čo v živote vlastne hľadáme. „V skutočnosti akýkoľvek problém, ktorý budeme mať, nebude trvať viac ako šesťdesiat rokov, čo nie je veľa,“ hovorí Pablo. „Ukladajme si poklady v nebi! Keď máme príležitosť poslať niečo do neba, musíme to urobiť, pretože tam nie je ekonomická kríza žiadneho druhu. Tam sa všetko zhodnocuje a trvá večne. Nejde však o to, že by sme museli každý deň v jednom kuse myslieť na smrť, ale je to udalosť, na ktorú nemáme zabúdať.“ A keď raz smrť príde, bude nás čakať súd, ktorý bude okamihom pravdy a pokory. Žiadne klamstvo tu nebude mať šancu. Napriek tomu sa ho netreba zbytočne priveľmi obávať. Bude ho totiž

viest' Boh - a Boh je milosrdný. „Ak sa dostaneme do neba, nebude to preto, že si to zaslúžime, ale preto, že Boh nám to daruje - a my tento dar slobodne prijmem,“ hovorí Pablo. „Do neba vstúpi ten, kto uzná, že ho tam musí dostať Pán.

So smrťou nerátam!

V rámci meditácie o smrti vyzozprával Pablo sestrám príbeh jednej ženy zo svojej farnosti, ktorá mala už 103 rokov. „Každú nedeľu chodí na omšu so sestrou, ktorá má 100 rokov,“ hovoril Pablo. „Tá storočná občas nepríde, býva nachladnutá, veď už je ozaj dosť stará. Ale jej staršia sestra nechýba nikdy. Občas sa jej pýtam: „A kde je vaša sestra?“ „Zasa v posteli,“ odpovie mi, „hovorí, že sa už cíti byť stará, ale ja jej vravím - veď počkaj, keď budeš mať toľko rokov, čo ja!“ Keď tá, ktorá má teraz 103 rokov, slávila stovku, vošla do sakristie a povedala: „Otče, v auguste budem mať sto rokov.“ A ja som odpovedal: „To je zázrak. Musíme to oslávť.“ Trochu smutne dodala: „Nie, otče, to tu už nebudem.“ „Ale áno, uvidíte, že tu ešte budete,“ povzbudil som ju. „Nie, otče, isto nie. Budem na vidieku,“ odpovedala presvedčivo. V kalendári nemá naplánovanú smrť ani omylom!“ So smrťou je však potrebné počítať, lebo ona raz príde. A po Pabla si prišla čoskoro.

Osudné Moncayo

V posledný deň duchovných cvičení sa Pablo zúčastnil na obede u biskupa v Tarazone, vzdialenej od Tulebras len 10 km. Už vtedy sa tento vášnivý horolezec túžobne pozeral na horu Moncayo, ktorá má výšku 2313 m. „Neodídem do Madridu bez toho, že by som zdolal Moncayo,“ povedal. A na druhý deň ráno, 15. februára 2009, sa v sprievode mladej lekárky Sáry, ktorá jediná mala v ten deň možnosť robiť mu spoločnosť, vydal na vrchol.

Okolo druhej poobede horolezci volali rodine, že Moncayo zdolali. Pablo pravdepodobne tak, ako zvykol, odslúžil na vrchole kopca sv. omšu. A potom sa spolu so Sárou vydali na cestu dole. Približne o tretej hodine poobede sa však pravdepodobne poklzl na ľade v priesmyku San Gaudioso a zrútil sa do priepasti. Boli na mieste mŕtvi.

Pabla pochovali 18. februára 2009. Jeho pohrebu sa zúčastnilo približne 3000 ľudí a prítomných tu bolo až 26 biskupov. „Množstvo kvalít, ktorými Boh Pabla obdaril, nás viedlo k veľkým nádejám a plánom s ním,“ povedal tarazonský biskup Demetrio Fernández. „Mnoho jeho priateľov dnes oplakáva jeho smrť. Ale Boží plán s Pablom sa definitívne uzavrel. Ďakujeme Bohu za Pablov život, za veľký dar, že sme ho mohli poznať, tešiť sa z jeho priateľstva a mať úžitok z účinnosti jeho konania.“

A čo by na to povedal sám Pablo? Jeho odovzdanosť do Božej vôle v tomto smere odznela už v slovách prednesených pár dní predtým: „Cítim sa byť poháňaný dvoma extrémami: túžbou zomrieť a byť

s Kristom – čo je to najlepšie –, alebo zostať v tele, čo je dôležitejšie pre druhých. Nemôže mi robiť starosti život sám osebe, ale ak Pán chce, aby som zostal nažive, aby som mohol odovzdať život cirkvi, chcem ďalej žiť. A ak si ma Pán chce vziať, nech si ma vezme.“

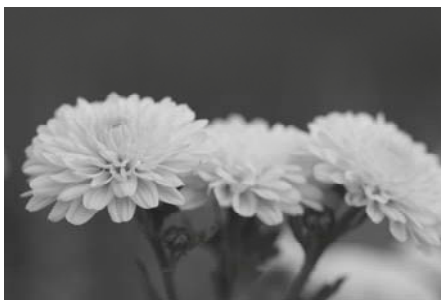
Celý text duchovných cvičení je k dispozícii v knihe: Pablo Domínguez Prieto: Až na vrchol (Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2015) Životopis Pabla Domíngueza sme uverejnili v časopise Bartolomej v júli 2014.

Petra Humajová

Kvety jesene, kvety cintorínov

Nájdete ich na každom cintoríne, mnohoraké tvary a farby živých i umelých kvetov – chryzantémy. Prečo práve týmito kvetmi si uctieva-me pamiatku našich zosnulých?

Jedným z dôvodov je istotne ich čas kvitnutia neskoro v jeseni, keď sa skrátia dni a predĺži čas tmy. Práve to je faktor, ktorý v rastovom vrchole podnieti tvorbu súkvetia. Takéto rastliny sa označujú ako krátkodenné. Ale ako rastlina pozná, kedy nadíšiel jej čas? Fyziológovia objavili, že za to môže molekula fytochromobilínu. Tento má dva priestorové izoméry

(formy priestorového usporiadania molekuly) – Pr a Pfr. A práve vzájomný pomer týchto dvoch foriem rozhoduje. Pr vyvoláva kvitnutie, kým Pfr ho blokuje. Počas dňa sa Pr mení účinkom červeného svetla na Pfr, Pfr sa mení účinkom infračerveného svetla na Pr, do večera sa ustáli rovnováha 60 Pfr/ 40 Pr. Avšak v noci sa Pfr pomaly rozkladá. Keď sú krátke noci, nestihnú sa veľa rozložiť, ale keď sa predĺžia, klesne obsah Pfr pod kritickú hodnotu a rastlina vykvitne. Geniálne! Ako celé Božie dielo.

Ako kvety určené na hroby zosnulým

sú však chryzantémy chápané len v mnohých európskych krajinách. Dôrazne sa vystríhajte darovania týchto kvetov niekomu v Taliansku – „obdarovaný“ to pochopí ako urážku v zmysle: „prac sa zo sveta“. V krajine ich pôvodu, v Číne, sú tiež symbolom náreku a smútku, tak aj v Japonsku. V USA sú vnímané neutrálne – len ako okrasné kvety. Úplne opačný pohľad na ne majú ľudia

v Austrálii, kde ich niekedy deti dávajú svojim matkám na Deň matiek, keďže kvitnú práve v jesennom mesiaci máj.

Národná spoločnosť chryzantém eviduje viac ako 3200 kultivarov z viacerých druhov rodu *Chrysanthemum* (z gr. zlatý kvet).

Marek Šimurka

(Autor textu je učiteľom biológie.)

Zdroje:
Masarovičová, Repčák a kol. 2002. Fyziológia rastlín. UK BA; mums.org; en.wikipedia.org; chrysanthemumsvancouver.com

Čo vám trvá celú večnosť?

Večnosť... Vážna téma. Niekomu môže predstava večnosti naháňať strach, iní sa na ňu s dôverou tešia. Napokon, čo môže byť krajšie ako vedomie, že spoločenstvo s milujúcim Bohom a blízkymi bude trvať nielen počas tohto pozemského života, ale celú večnosť - a navyše v dokonalej miere?

Rozhodli sme sa však túto tému trochu odľahčiť, a tak dnešná anketa bude ochutená štipkou humoru.

Našich farníkov, medzi ktorými boli nielen dospelí, ale aj žiaci a študenti, som oslovila s touto anketovou otázkou:

„Čo vám trvá celú večnosť?“

Tu sú ich pestré odpovede:

- Nič netrvá celú večnosť, všetko letí ako bláznivé.
- 38. a 42. kilometer, keď bežím maratón.
- V poslednom čase odpovedať na maily.
- Neviem, ja sa snažím tak robiť, aby mi nič netrvalo celú večnosť.
- Zohnať si vlastný byt.
- Stať sa svätým.
- Teraz už všetko, ruky, nohy ma bolia.
- Polepšiť sa.
- Dodržať večierku a ísť načas spať.
- Keď mi manželka káže niečo robiť, čo už malo byť hotové.
- Napísať mail kamarátkam, s ktorými som už dlhšie nebola v kontakte.
- Byť veľmi dobrý.
- Snád' všetko, ale najdlhšie asi odpustiť a zmeniť niektoré zlozvyky a naučené vzorce správania.
- Niekedy kým sa donútim k umývaniu riadov.
- Vybrať sa na turistiku alebo aspoň na prechádzku, proste urobiť niečo pre seba a pre svoje zdravie.
- Čakanie na frajerku.
- Ráno sa postaviť z postele.
- Donútiť sa, aby som sa išla osprchovať.
- Správne sa rozhodnúť.
- Namaľovať sa.
- Upratovať si izbu.
- Hodina matematiky - pozdravujem pani učiteľku Bridovú.
- Dokopať sa, aby som sa učil.
- Prísť na chuť nemčine.
- Nájsť ovládač od telky.
- Vybrať si, čo si ráno obliecť.

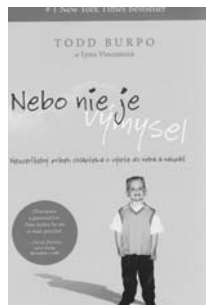
- Počítat' matiku.
- Zjesť niečo, čo neznášam.
- Keď mi trhajú zub.
- Odvtedy, ako ráno vstanem, kým prídem do školy.
- Keď chcem ísť na kúpalisko a je tam veľký rad.
- Čakám, kým narastie môj chameleón.

Malá perlička - vrabce štebotajú, že aj redaktori Bartolomeja majú jednu vec, ktorá im trvá celú večnosť: kým napíšu svoje príspevky ☺.

No a na záver si dovoľím jeden vtip k téme:

Pražská polícia včera zatkla Karla P., ktorý podával okoloidúcim obyvateľom Prahy fľaštičky s nektárom večnej mladosti. Polícia ho obvinila z podvodu. Podľa policajných záznamov sa zistilo, že dotýčny bol za tú istú trestnú činnosť už 3-x odsúdený, a to v rokoch 1742, 1876 a 1953.

Zuzana Škrinárová

Nebo nie je výmysel

(Recenzia knihy Todda Burpa a Lynn Vincentovej)

Už dve slovenské vydania. Filmový hit. Knižná verzia upravená špeciálne pre deti. Keď pastorovi Burpovi ľudia hovorili, že by mal o tom, čo sa v ich rodine udialo, napísať knihu, tváril sa pochybovačne. „Nevedeli sme si predstaviť, že by niekto rád čítal o nás.“ No napokon to spravil.

Všetko to začalo vo februári 2003. Po chybnnej diagnostike črevnej chrípky Coltona Burpa, syna pastora Todda a jeho manželky Sonje, sa rodina spolu s trojročným Coltonom a jeho staršou sestrou Cassie vybrala na výlet. Príznačky ustúpili, zdalo sa, že sa niet čoho báť.

Bolo to však len ticho pred búrkou. Už na konci dňa sa Colton začal sťažovať na neutíchajúce bolesti brucha. Jeho stav sa zhoršoval. Po prevezení do nemocnice lekári nevedeli určiť diagnózu a ani stanoviť účinnú liečbu.

Prešli ďalšie dva dni a Colton bol na

konci so silami. Zúfalí rodičia sa rozhodli pre prevoz do inej nemocnice, kde sa konečne podarilo nájsť príčinu - prasknuté slepé črevo. Nasledovala okamžitá operácia s minimálnou nádejou na úspech. A o niekoľko dní ďalšia.

Vieš, že som skoro zomrel?

Plný starostí o život svojho syna, Todd nevenoval veľkú pozornosť jeho poznámke tesne po prvej operácii: „Ocko, vieš, že som takmer zomrel?“ Až o štyri mesiace neskôr, keď opäť prechádzali autom okolo nemocnice, kde ešte prednedávnom

bojoval Colton o život, mu to začalo vrtať v hlave.

„Spomínaš si na nemocnicu, Colton?“ opýtala sa Sonja. „Áno, mama, spomínam,“ odvetil. „Tam mi predsa spievali anjeli.“

Týmto jednoduchým konštatovaním spustil Colton u svojich rodičov lavínu otázok a hľadania odpovedí. Čo sa stalo v nemocnici? Zdalo sa Coltonovi niečo? Má bujnú fantáziu? Premieta do reality len kdesi vypočuté obrazy? Alebo... bol naozaj v nebi?

Celistvý obraz sa Burpovcom nevytvára ľahko. Zbierajú útržky Coltonových spomienok. Snažia sa mu klásť otázky opatrne, bez podsúvania odpovedí. Pýtajú sa sami seba, či niekde Colton nemohol čosi také počuť alebo vidieť.

Colton však odpovedá suverénne a detským spôsobom podáva veci, ktorými by pretromfol i skúseného teológa. Je to teda všetko ozaj pravda? Burpovci stále váhajú, až

kým Colton nevypovie vec, ktorá ich úplne šokuje...

Skutočný príbeh, ktorý sa číta ľahko

Kniha je napísaná živým rozprávačským štýlom a číta sa ľahko. K jej ľahšej „stráviteľnosti“ určite prispieva nielen šikovný formát a väčšie písmo, ale i kratšie kapitoly, začínajúce vždy na novej strane. Text je obohatený aj o obrazovú prílohu s fotografiami zo života Burpovcov, ktorá tomuto nezvyčajnému príbehu dodáva ešte väčšiu vierohodnosť.

Kniha *Nebo nie je výmysel* vyšla vo vydavateľstve Tatran v roku 2011, následne po vypredaní nákladu i v roku 2014. Je vhodná pre všetkých, ktorí nepotrebujú o nebi a večnosti príliš filozofovať - stačí im utvrdiť sa vo viere, že skutočne jestvuje. Alebo o tom „podať správu“ tým, ktorí ešte neveria.

Petra Humajová

Ľahkosť večnosti

Prach na nohách
Popol na čele
Pokora v duši
Cestovný lístok
v labyrinte dní
Nájdeme v kríži
ľahkosť krídel
Láska nám utká večný plášť
Zem všetko požehná
a vloží do rúk Boha

Veronika Hoffmannová

11/15

Farská kronika

od 24. septembra do 26. októbra 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

David Zvalo
Lea Bevelágová
Samuel Kmet'
Damián Lacko
Vanesa Kleinová
Liana Chmurová
Alexander Ján Ďurina
Dorota Kubášová
Laura Bakytová
Michaela Oravcová
Timea Tobiašová
Tomáš Tobiaš
Filip Škultéty
Manuela Pilová
Adam Majdan

Manželstvo uzavreli:

Emil Kováč - Michaela Mokrú
Peter Gajdoš - Zuzana Cagáňová
Rastislav Mello - Zdenka Matejovičová
Tomáš Višváder - Katarína Príbelská
Michal Pršo - Tatiana Károlyiová
Michal Mjartan - Katarína Karpišová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:**

Oľga Havlíková, 85 r.
Viliam Selecký, 86 r.
Karol Krajčík, 69 r.
Július Unterfranc, 71 r.
Viliam Gregor, 69 r.
Libuše Lagínová, 68 r.
Pavel Varga, 83 r.
Helena Pašková, 87 r.
Mária Flimmelová, 81 r.
Ladislav Vlasák, 35 r.
Mária Karpišová, 75 r.
Sylvia Kacinová, 54 r.
Jozef Pipiška, 62 r.
Marián Škarba, 70 r.
Magdaléna Šimková, 91 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Grafika:

Ing. Beáta Voskárová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková, Mgr. Z. Škrináro-
vá

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Fotografie:

Obálka - Mária Melicherčíková

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciam.

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, FARNOSŤ KRISTA KRÁĽA – Veľká Lehôtka
a HUDOBNÁ SKUPINA SPRAY

Vás srdečne pozývajú v sobotu **21. novembra 2015 od 14:30**
do farského Kostola Krista Kráľa vo Veľkej Lehôtke

(okres Prievidza)
na gospelový festival

MLADÍ MLADÝM

14:30 – Svätá omša, spievajú

SPRAY - V. Lehôtka

a na organe hrá Ľ. Košťalik

ŠUMIENKY - Diviaky nad Nitricou

15:50 – 16:20

ROSNIČKA - Prievidza

16:30 – 17:00

BARTOLOMEJČATÁ - Prievidza

17:10 - 17:40

AUTISTI - Žarnovica

17:50 - 18:20

Autobus do Prievidze odchádza o 18:40

21. ročník

Spomienka na všetkých verných zosnulých

2. novembra 2015

*Odpočinutie večné daj im, Pane,
a svetlo večné nech im svieti,
nech odpočívajú v pokoji.*